



Un morar avea trei feciori și le-a lăsat drept moștenire o moară, un măgar și un motan. Fratele mai mare și-a luat moara, cel mijlociu — măgarul, iar mezinului i-a revenit motanul. El umbla necăjit și se căina că nu s-a ales cu nimic.

— Nu te-ntrista, stăpâne. Fă-mi rost de un sac și o pereche de cizme și-ai să vezi că n-ai fost chiar așa de nedreptățit.

Obținând cele trebuincioase, motanul se încălță iute, aruncă sacul peste umăr și o luă spre pădure.

Acolo prinse doi iepuri, îi aruncă în sac și porni spre palatul regelui. Când intră în salonul regelui, el făcu o plecăciune adâncă și rosti: — Maiestate, acești iepuri sunt din pădurea marchizului de Carabas. (Acesta era numele pe care el i-l născocise stăpânului său.) Dom-



nul meu mi-a poruncit să vă aduc un dar modest din partea lui.

— Mulțumește-i stăpânului tău, răspunse regele, și spune-i că mi-a făcut o deosebită plăcere.

Peste câteva zile, motanul a alergat în câmp, a prins două potârniche și i le-a dus regelui. El primi cu plăcere și acest dar, poruncind ca motanul să fie decorat. Și tot așa, trei luni la rând motanul a adus daruri la palat.

Într-un rând motanul află că regele are de gând să facă o plimbare pe malul râului, cu fiica sa prea frumoasă. Motanul șiret își trimise stăpânul la scăldat, iar el îi ascunse hainele și începu să strige: Ajutor! Marchizul de Carabas se îneacă! Auzind țipetele, regele privi pe fereastra caretei și îl recunoscu pe motanul care îi adusese vânat.

Motanul îi explică regelui că, în timp ce stăpânul său facea baie, au